

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Espanya, 3 pessetes l'any; Estranger, 5 pessetes.

Moderna Escola de Piano

PROFESSOR: **R. CASAS**

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERENCIES DE TEORIA I HISTORIA DE LA MÚSICA

Lliçons particulars i a domicili.

FRAMBUSINA

BISCUIT DELICIOS

ELABORAT PER LA

Fleca d'en J. Coll

— de —

LA BISBAL

Preneu-lo amb llet i cafè
Preneu-lo sucats amb vi;
Preneu-lo a l'hora del té,
Sempre es delicat i fi.

Recomaneu-lo als malalts, feu-ne sopa a la mainada, demaneu-lo en cafès i fondes. Es garantitzat com a substànciós, alimentici i econòmic.

DIPÓSITS I SUCURSALS

Palamós: Establiment de en Matias Mabres. — Palafrugell: Fleca d'en Baldiri Ferrer. — Torroella de Montgri: Fleca d'en Roc Vilá. — La Escala: Fleca d'en E. Pascual. — Figueras: Fleca de J. Juncá. — Joan Matas, 6 id. Fleca de en M. Ferrer. Cervantes 36. — Calonge: Fleca d'en M. Tolaguera. — Girona: Fleca d'en R. Soler, Cort Real, 14.

Aliments pera Regimen Dietètic i Diabètic, de la casa
MANUEL FRERES de Lausanne (Suïça) i

XACOLATES PURES DE CACAO, elaborades
en el Convent de LA TRAPA
pels RR. PP. CISTERCENSES.

DIPOSITARIS
EXCLUSIUS: **PAGÉS I ROCAFORT** (Successors de
A. MASSANA)
Carrer de Fernando VII, 14. **BARCELONA**

H. IBÉRICA DEL PADRE
HOSTATGE I HABITACIONS

Propietari: **JOSEF ROCA**

Comte Assalt, 11 i Lancàster, 2. **BARCELONA**

Se parla francès. — Espaioses habitacions. — Timbres i llum
elèctrica. — Servei esmerat. — Casa fundada en 1849.
S'avis a als Senyors Viatgers que la casa no té cotxe ni corredor en les esta-
cions ni en els molls. Els cotxes de la Central el portaran a l'establiment, si
es que ho sol·licita, com també el tramvia que porta la creu roja, que els dei-
xa davant el carrer Conde del Asalto.

Fàbrica a vapor d'Anissats i Licors

JAUME CATÀ

PONT MAJOR - GIRONA

ANIS

“Del Amor,”

D'exquisit aroma, agrada-
le paladar, i molt digestiu.

ESTOMACAL

“Del Amor,”

Molt recomanat per varies emi-
nències mèdiques. Priva totes
les malalties infeccioses i de
l'estómac.

ROM

«PEPITA»

VERMOUT

«ESPAÑOL»

CONYAC

«PEPITA»

ALFOMBRES - TAPICERIES

Tot quant se fabrica a Europa per a decorar, se troba en els
GRANS MAGATZEMS A L'ENGROS I AL DETALL

H. Blanco y Bañeras, Barcelona

Successor de BLANCO Y BOSCH

Plaça de St. Jaume, Call 21, S. Honorat, 1 i 3
i Fruita, 2. TELEFON 190 A

Grans existències.

Ultimes Novetats.

Preus sens competència.

Importació directa de Tapiços, Smirna i Perses (Orient). Ultimes creacions, estil antic, en Damasc, Velluts, etc. Jocs complets de Cortinatges, Stores, *Visillos* i Cobrellits de Tul i Puntetes per a Dormitori. **Tapets, Pells, Mantes, Edredons.** Tallers de Roba blanca per a taula i llit i demés articles de Llenceria, Gèneros de punt, Camiseria i Equips per a senyor i senyora.

NOTA. *Es convenient per a les carpetes saber les mides de l'habitació.*

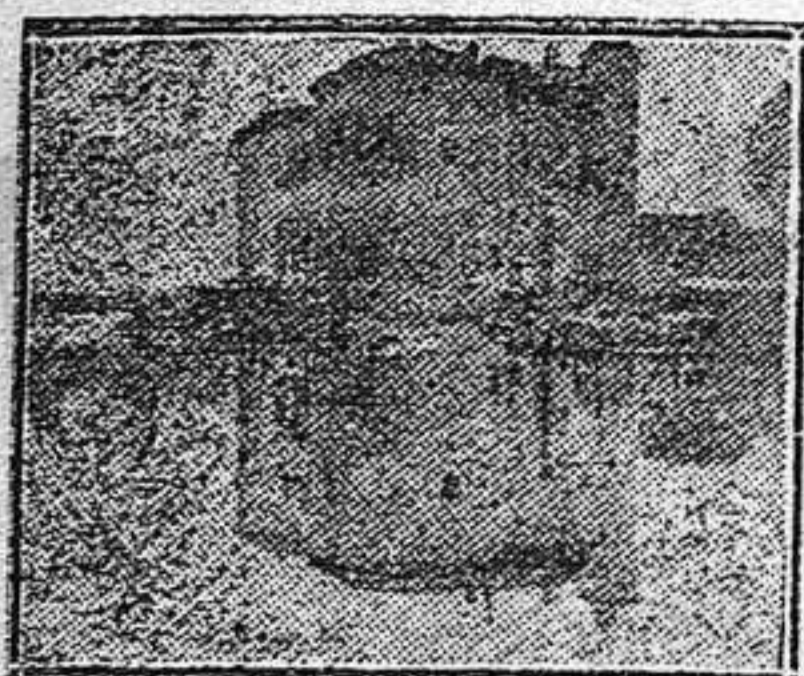
la casa
() i
grades
PAPA

de)
NA

E

MINISTERIO DE CULTURA

Grans tallers de Fotogravat

**REQUESENS,
OLIVER I HENRICH**

Plaça de Letamendi, 27 = Telefon, G. 1104

BARCELONA

FUNDICIÓ i Tallers mecànics i elèctrics

Tomàs, Solés i C.^{ia} en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: **GIRONA**

Telefon Urbà n.º 242

Telefon Interurbà per a conf. n.º 6

Hotel i cafè TRIAS

Situació immi-
llorable, davant
de la mar, de la

estació, del passeig i al costat de l'administració d'automòbils.

▣ Habitacions confortables ▣ Esplèndit saló menjador ▣

MAGNIFICA SALA DE BANYS D'AIGA DE MAR I DE DOLÇA

GARAGE

TELEFON, 35

Companyia General de Comerç. S. A.

(ABANS MAGI VIÑALS)

TRANSPORTS I ADUANES

Carrer Cristina, 2

Cases a Port-Bou, Cer-

- Barcelona -

: bere, Irún i Hendaya :

TELEFON: 1692

CICLES SANROMÀ

ARTICLES PER A

SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

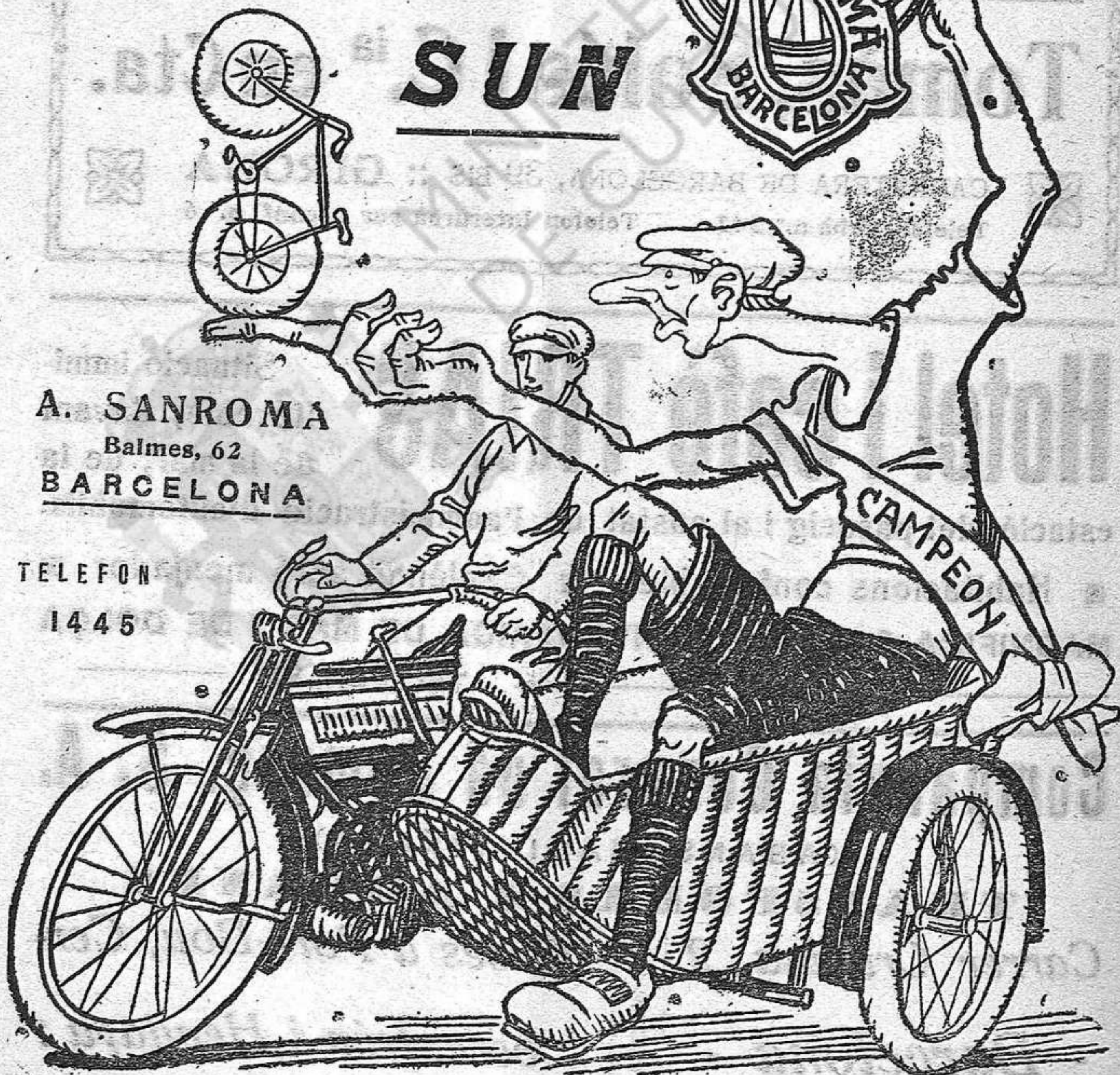
A. SANROMÀ

Balmes, 62

BARCELONA

TELEFON

1445

La vida de Francesc Petrarca

escrita per ell mateix

Podeu haver sentit parlar un poc de mi; bé que sia també dubtós de si mon petit nom obscur pot arribar a certa distància o de lloc o de temps. Tal vegada desitjareu de saber quin home so jo estat, i la causa de l'èxit de les mies obres, principalment d'aquelles de les quals la fama és a vosaltres pervinguda, o d'aquelles que tot just haveu sentit anomenar. Quant a les primeres, certament seran varies les veus dels homes; per ço que fàcilment cadascú parla així, com el mon, no la veritat però el seu propi plaer, i ningú sol posar manera a la lloança i al blasme. De la vostra raça vaig ésser; un home mortal, de poc preu, i d'antiga família, d'origen verament —com de sí ha dit César August— ni gran ni vil. Per natural, bé fou el méu ànim bo i pudurós, sinó que m'ha danyat el contagiós costum. L'adolescència m'enganyà, la joventut m'arrastrà amb ella, la vellesa, però, m'ha corretgit i me l'ha ensenyat amb l'experiència ésser ver ço que molt temps abans havia llegit: *que l'adolescència i el plaer són coses vanes.*

De jove, el méu cos no havia gran força, però havia gran destresa; ses formes no excel·lents —de que no me glorio— eren tals que podien plaure en la tendra edat. La canície, la qual, enc que rara, aparegué ja en els primers anys —jo no sé com— en el méu cap juvenil; i la qual, essent-me sobrevinguda juntament amb el pel moixí, havia, pels blancs cabells, una certa dignitat, com dirien alguns, i a'hora ajustava a les faccions del méu visatge encara tendre no lleu ornament; ella, noresmenys, m'era desplaent, perquè al méu aspecte juvenil, del que jo molt em complavia, al menys en

aquella part s'hi oposava. Jo tenia viva la color entre el blanc i el bru, vius els ulls, i la vista per llarc temps, agudíssima: la qual, contra el que jo esperava, va mancar-me després del sexagè any de la meva edat; així que, mal mon grat, vaig haver de recórrer a les ulleres. Vingué la vellesa; i sobre el meu cos, saníssim durant ma vida, hi aportà la tropa d'infirmidats que l'acompanyen.

Ara sapiguen, i sàpiguen aquells que no repugnin de saber el meu origen humil, que en l'any d'aquesta última edat, que ha aportat el principi i el nom de Jesucrist, pel qual i en el qual espero, en l'any, dic, mil trescents quatre, el dia vint de juliol, dilluns, al apuntar l'alba, en la ciutat d'Arezzo, en l'arraval, com diuen, de l'Orto, desterrat nasquí de pares honrats, d'origen florentí, de fortuna mediocre, inclinada, a dir ver, a pobresa, però de llur pàtria bandejats. No vaig ésser mai ni molt ric ni molt pobre. Tal és la natura de les riqueses, que, creixent ella, més ne creix la set, i més la pobresa; la qual cosa, emperò, mai no em féu pobre. Com més haguí, menys vaig desitjar; i major fou la tranquil·litat de la mia vida, i menor l'afany del meu esperit. I bé fuí tingut de creure, que em fóra altrament esdevingut, si hagués posseït grans riqueses. Així, com a altres, les sobergues riqueses m'haurien vençut. Jo vaig menysprear-les altament, no perquè no les estimés, sinó perquè n'avorria les molesties i la cura, llurs companys inseparables, i no perquè la facultat de parar esplèndides taules fos pena i treball. Frugals aliments acostumava de menjar, i més jocundament que no han fet amb llurs requisits tots els successors d'Apicí. Els convits, els quals enc que així anomenats, no son sinó fartalències, enemics de la modèstia i dels bons costums, sempre em desplaqueren, i per ço vaig estimar cosa molesta i inútil el convidar altre a tal fi, i, semblantment, l'ésser d'altre convidat. Més l'estar a taula junt amb els amics, me fou cosa tan dolça, que quan algú sobrevenia, retenia'l jo molt caramente, i mai, volent-ho jo, no vaig menjar sense companyia.

Que res no havia pogut en mi la delectació dels sentits, voldria poder-ho dir; més si ho digués, mentiria; noresmenys, diré segurament que, jassia que el foc de l'edat i de ma complexió a aquell camí me dugués, amb tot sempre vaig execrar-ne la vilesa. En la mia adolescència vaig sostenir les penes de forta amor, única i honesta; i més llarg temps les hauria sostingudes si mort, acerba si, però útil, no hagués extingit aquell foc, qui ja començava de refredar-se.

Vaig estimar una dona l'enteniment de la qual no coneixia afanys del món, sinó que ardia de cèlics desitjos; en el visatge de la qual lluien els raigs de divinal bellesa; els costums de la qual eren exemples de perfectíssima honestitat; de la qual ni la veu, ni la força dels ulls ni el comport amostraven humana cosa o mortal.

Ho diré tot en breu. Laura aparegué la primera vegada als meus ulls en el primer temps de la mia adolescència, en l'any del Senyor 1327, el dia 6

d'abril a trenc del matí, en l'església de Sta. Clara a Avingone; i en la mateixa ciutat, en el mes mateix d'abril, en el mateix dia sisè, en la mateixa hora primera, en l'any del Senyor 1348, d'aquesta llum fou aquella llum toltà, mentre que per atzar, me trobava jo aleshores a Verona, ignar de mon destí. Vaig saber l'inafausta nova a Parma per lletra del meu Ludovic, en el mateix any, en el mes de maig, el dia dinou. El castíssim i bellíssim cos d'ella en el propi dia de la mort, a entrada de vespre, fou posat en lloc a propòsit dels frares menors; i la seva ànima, so tingut de creure, que, com Sèneca ho digué de l'Africà, fou retornada al Cel, d'on élla era. La virtut de Laura vaig estimar, la qual no és apagada; jo no posí l'ànima en cosa mortal, sinó que vaig complaure'm en la seva ànima sobrehumana, i en els seus costums; l'exemple dels quals me comprova la manera com viuen els gaudidors del Cel. En la meua amor no hi hagué ni una torpitud, ni una obscenitat, ni una, d'ésser-hi, fóra estada culpable. Jo no puc amagar que el poc que so, ho so per aquella dona, i que si tinc alguna fama o glòria, a çò no fóra mai pervingut, si la llavor tenuíssima de virtut que la naturalesa havia posat en la meua ànima, élla no l'hagués conreada amb tan nobles efectes. Si; élla desvià i, com sol ésser dit, amb el ganxo retragué mon esperit juvenil de turpituds, i el fixà en les coses celestials.

I no és cert, que amor transforma els costums? Mes no hi hagué mai cap maldient tan mordàs qui amb paraules punyents toqués la fama d'ella; qui gosés dir d'haver vist en élla, no dic en els actes, ni tan sols en els moviments de la veu, alguna cosa reprehensible. Així aquells, qui res no havien deixat de criticar, deixaren aquesta, admirant-la i venerant-la. No és doncs de meravellar que aqueixa sua fama tan conspícua, mogué en mi el desig de conquistar clara fama, i endolcí les fadigues aspres, que jo vaig assumir per poder-la conquistar. Per ço que jo, jove, no desitjava mai altra cosa sinó a ella plaure, i a ella sola, la qual ben sola a mi havia plagut.

Mes anem a altres coses.

(Continuarà)

La barraca de Cap Gros

Prop de Palamós,
al cim de Cap Gros
tinc una barraca,
que de lluny se veu
com un pa de neu.

Pujant-hi al mati
l'aire hi és tant fi
com una carícia;
quan hi sou a dalt
sembla un pedestal.

D'allí dalt estant
veig el mar més gran,
la terra, més ampla;
arraulida al peu
La Fosca s'hi ajeu.

Senzill i riallé
ovireu Salgué
passat Sant Esteve,
com poble que neix
i tot jugant creix.

Poc més enllà d'ell
veureu de Castell
la negra carcassa,
qui, per un mal fat,
romàn olvidat.

Els masos veïns
de nous sarraïns
fement l'escomesa,
conserven cada un
l'atalaia a punt.

Tombant a ponent
com espill d'argent
relluu la badia,
aon Palamós
se mira joiós.

Tocant al cel blau
troveu de Sant Grau
la negra carena,
on mengen aglans
tudons i senglans.

Segueix Romanyà
que's dona la ma
amb Sant Cebrià
al cim les Gabarres,
on fugen esquius
els tórds i perdius.

El pla conreuat
sembla apedaçat
per mans invisibles,
on el blau i el vert
formen bell concert.

De Vilarromà
podreu contemplà
l'antiga morada,
que és un enderroc
prop de La Bell-lloc.

Cercant el redós
del pla soleiós
s'esmuny Vall-llobrega,
deixant son germà
el blanc Figuerà.

Tombant de gairell
de Palafrugell
veureu l'esplanada;
i al lluny, tot estrany,
com un orifany
el puig de Carmany.

Prop de Palamós,
al cim de Cap Gros
hi tinc la barraca;
si un dia hi pugeu
!com disfrutareu !

LL. BARCELÓ I BOU

El Cafè del Noi

(Del llibre «Proses casolanes» a mig fer.
Premiat en el Concurs de Prosa literària.

(Acabament)

V

Es de vespre quan arriben al cafè el Perot i el Nina; darrera d'ells hi entrava el Tòfol després d'aver xiulat del portal en fora i haver cridat pel seu nom al gos que no es veïa en lloc.

—Ja compareixeràs si vols—exclamà—i sinó ja saps a casa, i si et tanco al carrer estaràs mes ample.

—¿Què ens deieu alguna cosa?—preguntaren mig girant-se els dos companys.

—No res; aquell animalot, que encara no deu estar l'est d'escurar els plats de l'hostal.

—¿El Salau?

—El Colom, home.

—¡Ah! que voleu dir que hi era a l'hostal?

—Tu diràs; ves si no m'hauria seguit... si no l'esquivo amb un cop de roc, no tinguis por que mai me desampari.

—Ell farà cap, no tingueu neguit. Deurà venir amb el Salau.

—Tens raó que l'hem perdut.

—Nó l'hem perdut, no, que ha dit que comencessim de passar, que havia de fer una feina que convenia molt i no tenia espera.

—Això es l'all-i-oli.

—¿Voleu dir?

—Potser no li prova el menjar coent, potser el beure..... De vegades aquests que semblen tot el mon si volen fer un punt d'home, fallen.

Van ocupar una taula de les de més endins per a no acoblar-se amb els qui prenién cafè vora la porta; eren els de cada vespre, una patuleia de bons parroquians, dels que no es poden ficar al llit amb el sopar a la boca.

Darrera el taulell, el Noi tot era parar l'orella i mirar de cara al carrer esperant amb ànsia l'arribada del Salau. Mentrestant, ell s'anava imaginant tot allò que passava, que ja devia haver passat en aquell punt i hora, a la cuina de l'hostal: el Colom fermat, lligat el morro per ofegar els lladruchs i privar una mossegada; el Salau arrupit, a l'una ma el pinzell, a l'altra el tupi ab el fum d'estampa, donant-li una segona capa sinó n'hi ha prou de la primera, procurant que el treball estigui ben deixat perquè la comèdia resultés d'una il·lusió complerta i a satisfacció del públic cridat a presenciar-la. El Noi s'hi rabejava en aquella íntima contemplació i, tot d'una, li feu un salt el cor; entrava el Salau tot airós, traspuant-li als ulls la joia de qui arriba victo-

riós d'una tremenda brega; al seu davant, amb llargues camades, tan llargues com li permetien a la bèstia unes cametes proporcionades al seu cos desnartit, entrava també un quissoi, negre com una mora, que se n'anava dret al banc on seia el Tòfol i cercava un lloc de repòs sota la taula. Ningú, llevat del Noi va notar la presència del gos negre.

—Ja 'm donarèu cafè, nostramo —digue el Salau acomodant-se enfront del Tòfol. —Bona nit tothom.

I tocà amb el peu el gos per assegurar se que era allí, i el gos se bellugà per esquivar aquella molèstia.

—¿Què hi ha aquí baix? —feu el Tòfol que sentí a les cames el contacte d'una cosa que es bellugava.

I posà el cap sota la taula i cridà:

—¿De qui és aqueixa bestiota? marxa, que m'omplenaries de puces. I li engegà una cossa.

El Salau pegà una ullada al Noi, i ambdós contenint-se el riure semblava que amb la vista es deien:

—Ja som al ball.

En Tòfol no podent-se desempallegar de l'animalò, es posà dret i li endossà una altra cossa ben encertada; el gos deixà anar un grinyol de queixa i s'abraonà a les cames del qui el punia, i ja la tenim armada: surt en Tòfol que es trobava massa encongit entre el banc i la taula i surt també el gos negre darrera d'ell i comença la brega, el Tòfol no donant l'abast a pegar coses a la bèstia i la bèstia saltirontant, fent-li moxaines, esquivant els cops i arrapant-se-li a les cames amb esguards entendridors i grinyols ploraners que devien voler dir:

«¿Per què em rebutges? ¿quin mancament t'he fet per que em retiris l'estimació?» L'home no sabia com deseixir-se del gossot i no parava de pegar-li tot cridant:

—¿I ara? on va aquest fastigós. ¡Arri al canyet!

Semblava un mercat de Ca'af; tothom s'havia alçat per a millor contemplar la brega, i el Noi des del taulell i els altres de més aprop i els concurrents de l'altra cap de sala, tots reien a desdir, que alló talment era una bogeria.

El Salau, amb prous treballs per mor del riure, escridassava:

—Pareu-hi compte, Tòfol, a castigar la bèstia, que la deixeu feta una llàstima d'emmascares blanques.

I més que mai, refermà la tempestat de rialles, veient com amb el refrec s'anava emblanqueint el gos i les calces d'En Tòfol perdien sa immaculada albura i s'anaven posant negres que era cas de consciència.

—¡Malvinatge la llet que has mamat!... Si és el Colom...¿Aquestes són les teves gràcies, bacó?

Com més cremat veïen el Tòfol més reien els altres. El Salau tenia por de reventar-se i el Nina preguntava:

—¿Vols dir, Perot, que no ens haurem trencat?

—Anéu Tòfol, anèu,—li va dir el Noi, que amb prou feines podia tornar l'alé,—anéu a mudar-vos els pantalons si en teniu uns altres.

—Salau, me l'has feta massa grossa,—exclamà En Tòfol volent aparentar serenitat.

—Ja us rentaré el gos, vaja; no vull que després digueu que no tinc entranyes.

—Les calces li huries de rentar—insinuà el Perot amb ganes d'estirar la broma.

—Ja hi ha dones a casa per rentar-me les calces ¿ho saps?

—I ara que se les tregui abans de ficar se al llit,—digué el Nina per a dur-hi el seu granet de sorra—sino farà emmascars als llençols.

--Vaja, anèm, Colom, que ara ja hem fet prou broma.... El que em sap més greu—li deia tot marxant,—és la pallissa que t'he servit; tu si que pots ben dir que sempre paga el just pel pecador.

—Vos que teniu el nas tan fi—observà el Salau—ja l'havieu de conèixer ¿De què us ha servit aquella pràctica que deieu: L'haguessen ensumat... Una altra vegada no badeu.... ensumeu força.

JACINT LAPORTA

El no dir les coses a temps

DIALEG

PERSONES: JOAN i LLUISA. 20 i 18 anys respectivament.

Epoca... la de les il·lusions

L'escena passa en una terrassa lluminosa de la casa d'una família acomodada des d'on s'obira el mar esplendorós i al costat de la platja, que apar d'or, el poble que és un dels de la costa de llevant. Es el capvespre d'un calmós dia d'estiu. El cel i el mar són blaus, el primer tacat per uns núvols que es van tornant vermells, i el segon per unes veles que se belluguen inquietes. Joan està assentat en un balancí fumant una cigarreta i contempla com el fum s'escampa i se fon; son aire és de meditabund. Al cap de poc, apareix Lluisa, taral·lejant una cançó, gentil com un jonc i en la que hi fan parella la bellesa i la joventud.

Joan —(Girant-se al sentir remor de passes) Ah! ets tu?

Lluisa —(Sorpresa) No sabia que fossis aquí. Mira he vingut a contemplar tot això, a ubriagar-me de bellesa i poesia, que per més que ho miri, jamai me'n canso. Es molt bonic, veritat?

Joan —Si, molt. Allà a ciutat podeu tenir bons passeigs i grans jardins i

- edificis, però llocs com aquest en què la naturalesa hi ha acumulat totes les seves bellesaes, no en teniu cap; aixó és patrimoni dels pobles, és ben nostre...però, què fas aquí dreta?; seu, que podrem parlar ambdós una estona en aquesta terrassa que a tu tan t'agrada.
- Lluisa —(Seient-se en una butaca) Mercés per l'oferiment. Sí, tens raó; a ciutat hi ha moltes coses que diuen que són boniques: parcs, carrers, llargs i monòtons, palaus...i sobre tot gent, molta de gent, tot ple de vehícois que van d'ací d'allà com si amb tantes coses volguessin tapar la buidor de poesia que arreu s'hi nota. (Amb entusiasme). Però aquí és tot al contrari: l'afabilitat i la bondat de la gent, la bellesa de les encontrades, la calma, tot contribueix al goig del viure; un a l'ésser aquí, no se n'adona que els jorns passin.
- Joan — Si, molt bé tot això a l'estiu, per passar-hi un o dos mesos com tu, però després d'aquest temps de joies i flors, ve l'hivern amb ses pluges interminables i els vents que tot ho arrasen; tota la alegria i vida, que tu ara notes, es converteix en ensopiment i tristor, i la melangia invadeix mon ànim. Aleshores és quan penso que a ciutat mai la vida i el moviment s'interrompen i l'avorriment no troba lloc on distreure's. A més, aquí mi trobo encongít, sembla que les parets d'aquests carrerons m'hagin de caure al damunt. Mos somnis de glòria a que jo aspiro, no poden desenrotllar-se en un horitzó tan petit; la calma que a tu tan t'agrada, a mi m'irrita.
- Lluisa —Perque tu ets un ambiciós que no en tens prou amb el benestar que e's teus pares te proporcionen, sinó que aspiras a una felicitat problemàtica...i on?, a ciutat on tot és fingiment i hipocresia. Es veu que només la coneixes per les escapatories de vuit dies que tos pares et deixen fer.
- Joan —I doncs, si tant t'agrada aquest poble, per què no hi veniu a viure amb ta família?
- Lluisa —Perque no pot ésser. El Papà té els seus negocis que no pot deixar i que no podria fer los d'aquí estant. Per aixó me deixa venir un quan temps a l'estiu en la vostra companyia; ell diu que durant aquest temps m'enyora i que està molt trist.
- Joan —Es que tu ets un rossinyol que alegres tot lo que et rodeja.
- Lluisa —(Somrient) Mercés Mira, precisament avui he tingut una carta de la meva família dient-me que hi vagi aviat que ja fa molt temps que som aquí. I em semblava a mi que ara ahir que vaig venir!; Que depressa passen els dies!
- Joan Si, molt depressa.
(Pausa durant la qual es miren calladament. Lluisa romp per fi el silenci dient:)
- Lluisa —Qui t'ha regalat aquesta flor que portes?
- Joan —Ningú; jomateix la vaig pendre del jardí. I per què m'ho dius?

- Lluïsa —(Confosa) O, per res; com que no acostumes a portar-ne. Jo creia que no fos un present d'alguna de les damiselles amb les que passeges en l'Avinguda i que...
- Joan —(Interrompent) No soc jo el que m'hi passejo sinó els meus mics i com que jo vaig amb ells, sinó vull ser un enze, tinc que dir-les-hi alguna cosa.
- Lluïsa —Perdona, veig que he comés una indiscreció al dir-te aixó.
- Joan —No, millor; així s'esclareixen les coses. (Pausa breu; variant el to de la veu i fent-lo més suau:) Vols la flor?
- Lluïsa —Ja que ets tan amable, te l'accepto. (Joan li dóna, i ella se la posa al pit; Joan la mira fixament). Molt bé; o i quina flaire que fa, oi?
- Joan —(Pensatiu) Si, molta.
- Lluïsa —He observat que avui estàs tot capficat, que et passa?
- Joan —(amb somriure forçat) A mi? no res.
- Lluïsa —Diria, que te'n passa alguna.
- Joan —Doncs t'has errat aquesta volta. (Pausa i canviant de conversació.) Com t'ha probat el bany d'avui?
- Lluïsa —O! molt bé!... El mar estava tan quiet que semblava que ho feia perquè nosaltres poguessim juguinejar tirant-nos aigua amb les amigues i fent les mil diablures.
- Joan —I no et cansa el fer una vida tan monòtona? No t'avorreixes?
- Lluïsa —Que tinc d'avorrir-me ni cansar-me! Que et penses que faig com tu que sempre estàs rumiant; mira: el matí, el passo fent la meva toilette, com diuen els de ciutat; i després vaig a pendre el bany i a correr per la platja. A la tarda faig algun treball manual, llegeixo alguna de les novel·les que tu em deixes, i cap al tard vaig a passeig amb les amigues...
- Joan —(Irònicament) I amb els amics, no?
- Lluïsa —Torni amb els amics; és que ja abans élls es passejaven amb la Carme i l'Agna, mes amigues, i a l'anar jo amb elles no crec que havien de deixar de venir com sempre.
- Joan (Amb ironia fina) Si, però no em negaràs que aquell alt i prim com una neula et segueix per tot allà on vas.
- Lluïsa —Pobret! I quina carabassa s'en emportarà!
- Joan —De veres?
- Lluïsa —Si.
- (Pausa llarga, s'enfosqueix. Joan s'aixeca i es passeja nerviosament; torna a seure's i, apropant-se més a la Lluïsa, diu:)
- Joan —Escolta'm be, Lluïsa. Ara vaig a parlar-te; vull dir-te el que no em puc guardar més... Tu ja sabs que'ns coneixem de petits, que hem jugat plegats moltes de vegades mentres els nostres pares, veient-nos tan ven avinguts, formaven mil propòsits que creien po-

der realitzar .. Aleshores, t'apreciava com una germana, ara... t'estimo... (Lluisa baixa els ulls; ell li pren una mà i l'estreny amb passió). Si, Lluisa, t'estimo amb tota la força del meu cor; tu ets la meua il·lusió i la única esperança de ma vida... Quan aquest estiu vaig veure't per primera volta després de tant temps no se que vaig trobar en tu que vaig sentir-me profundament enamorat; però no vaig dir-t'ho; t'estimava en silenci i te seguia per tot on anaves sens que te'n adonguessis. Amb quin goig recordo a cada moment aquell dia en que tots dos sols ens passejàvem en la platja a ran d'aigua, collint petxines que jo t'anava donant, t'en recordes?... Després aquell altre jorn, en que varem anar a barquejar, quan tu tenies por i t'acostaves cap a mi, sentint jo el calor de ton ésser. Aquell dia volia dir-te lo que sentia... però les paraules no'm venien. Per això avui en aquesta hora misteriosa del capvespre en que tot lo que ens rodeja apar que dorm i sembla que ens empeny a contar les nostres més fondes intimitats, és quan jo, no podent retenir-ho més, vesso el meu cor d'enamorat davant teu, esperant enguniós una resposta de tos llavis que aquieti la meua frisança.

(Pausa llarga; la calma és absoluta. Comencen a parpellejar en el cel els primers estels)

Lluisa —(Pausadament i amb veu baixa). Què tinc de contestar a lo que acabas de dir-me? També vull obrir el meu cor davant teu per dir-te que també he passat com tu, dies d'alegries i d'angoixa esperant aquestes paraules teves per respondre que sí... que també t'estimo.

Joan —(Foll d'alegria) I que content que estic ara! Mercès, mercès o Lluisa, que em proporcionas aquesta felicitat tan temps esperada. (S'aixequen ambdós i van a la barana a contemplar el bell espectacle del crepuscle).

Lluisa —I que és bonic ara!

Joan O, si! Mai havia vist tot això tan formós. I que n'és de bell aquest poble!

Lluisa —I ja has abandonat les teves cabòries de glòria?

Joan —Quina glòria vols que trobi ara, després d'haver trobat en tu la meua felicitat? Farem aquí una casa per tancar-hi les nostres amors. —Ben pintada i riallera.

Lluisa —I amb moltes flors, moltes.

Joan —La farem vora el mar, perquè la seva remor serveixi de cançó de bressol als nostres fills.

Lluisa —I la nostra felicitat no tindrà fi. (Surt una parella de barques que va a pescar).

Joan —Mira, fins els éssers inanimats busquen companyera. Quantes voltes pensant en tu, he estat gelòs fins d'elles.

- Lluisa —Però si tant m'estimaves, perque no ho deies més aviat i ens hauriem estalviat ambdós molts de sofriments?
- Joan —(Indecís) Veuràs...com que anaves amb *aquells*...i tu?
- Lluisa —Com que anaves amb *aquelles*....

JOSEP MARIA AYESTA I BOIX

Crònica local

Així com l'acabament de l'any era poc satisfactori per les lluites socials que es presentaven enverinades i amenaçadores, el començament del nou és estat desastrós. Amb les pluges abundants que s'han succeït els primers dies amb l'acompanyament de fortes i persistents ventades hom temia que es repetís el desastre de l'hivern passat. Ajuntem a tot això la reaparició de la grippe que visita la major part de les cases causant algunes defuncions i el treball paralitzat per complet en tots els oficis, l'horitzó no podia presentar-se més negre. Els obrers no cobrant a les fàbriques, acudíren a l'Ajuntament en manifestació imponent reclamant auxili. La Corporació Municipal, junt amb els majors contribuents, acordaren arbitrar cabals per socorrer els necessitats com aixís se feu.

El casino La Unión aquest any ha suprimit la festa reglamentària que feien per cap d'any.

La festa infantil per excel·lència pot dir-se que aquest any no ha existit. La vigília, a l'hora que els altres anys el carrer Major bullia de gent, xics i grans, uns per anar a esperar els Reis, i altres per acompanyar-los, tothom hi feia cap, enguany no hi havia ningú a causa de la inclemència del temps i el mal estar econòmic de moltes famílies.

Una desgràcia molt sentida tenim que recollir. El fill gran de En Miquel Roger i Crosa, jugant a casa seva tingué, la malaventura de caure de l'escala rebent una commoció tan forta que als dos dies deixava d'existir; al seu enterrament, malgrat el temps plujós en extrem, hi concorregueren els parents i nombrosos amics de l'afligit pare, així com gran part dels choristes de l'Orfeó.

A causa de les pluges de primers d'any ha caigut una paret del magatzem de carbó d'En Carós obstruint tot el troç de carrer.

La grippe va en augment; són moltes les cases que hi ha tres o quatre malals i amb les complicacions que s'hi sumen causa algunes defuncions. Es mort N'Antoni Botet, tenedor de la Cooperativa, i Donya Agna Roger de Ferrán que morí a Barcelona. A ses famílies i en especial a la nostra col·laborada Na Carme Ferrán i Roger, nostre afectuós pésam.

La «Corchera Internacional» és venuda a la Societat «Manufacturas de Corcho S. A.» de Palafrugell. Aquesta nova, en fer-se pública a Palamós, caigué com una bomba.

La setmana dels barbuts, amb la fira de Sant Antoni, sembla que enguany el temps ha volgut desmentir la tradició, ja que la fira sols ho és de nom i el fet proberbial és estat substituït per un sol de primavera.

Surt el vapor Teresa Taià després de tres setmanes de romandre inactiu en el port i és substituït pel Temerario de la mateixa casa per carregar el sucre del moll. També és arribat el pailebot Maruja amb carregament de suro per als germans Miró.

Havent-se aixecat el locaut, el dilluns dia 19, les fàbriques ens despertem amb el toc de les sirenes, més els treballadors no reprenen llurs places.

Els manyans de la «Corchera Internacional», que eren els únics qui treballaven, deixen el treball el 22 a mig dia per ordre del Sindicat.

Un greu accident ha tingut lloc al Tranvia descarrilant i tombant-se la màquina prop de Sant Climent havent mort el maquinista del cos d'enginyers de Ferrocarrils.

La guardia civil ha fet una visita a La Gorga registrant també una altra casa particular.

Sport

Fut-bol

El campionat d'enguany va seguint el seu curs. Tots els Clubs tenen bona puntuació, exceptuant l'Ateneu Palafurgellenc qui degut a causes succeïdes dintre el club s'es vist obligat a donar els punts dels partits que li corresponia jugar contra l'Unió Sportiva i l'Ateneu Deportiu quedant per aquest motiu a la cúa del Campionat.

El Palamós F. C. amb el coratge que el caracteritza i a pesar de ser desmembrat el seu conjunt per la falla d'en Saivador o sigui el millor jugador que té l'equip, es presentà el dia 25 del pasat Gener al camp de l'Ateneu Deportiu per a lluitar contra el seu primer equip essent vençuts nostres jugadors per 4 goals a 0, d'aquests 2 van ésser fets de *penàlty* i l'últim d'un *orssay*, declaradíssim.

Comentaris no'n vull fer, solament diré que el referèe Sr. Fóo acabat el partit s'esclamava d'haver castigat al Palamós amb els 2 *penàltys*.

Desitjariem del Col·legi d'àrbitres encomanés aquest difícil lloc a persones que entenguessin amb el fut-bol i més tractant-se de partits com el que tingué de jutjar el Sr. Fóo.

El dia 1 de Febrer devia jugar-se el partit Unió Sportiva - Ateneu Palafurgellenc en el camp del primer cedint el segon els punts al seu contrincant.

El dia 8, cedi també els punts l'Ateneu Palafrugellenc al Deportiu corresponents al partit que devia jugar-se aquest dia entre aquets dos clubs.

Aqueix mateix dia tenia lloc en el camp del Palamós F.C. un interessant partit entre aquest Club i l'Unió Sportiva de Figueras.

Recordant el resultat obtingut per l'Unió contra el Palamós al que va guanyar per 2 gols a 1, aquest encontre feia preveure seria molt bonic i interessant.

Davant d'una gran concurrència s'alinearen els equips baix les ordres del Sr. Timor del Col·legi d'Arbitres, corresponent fer la sortida al Palamós.

El joc fou molt mogut des-de'l començ desenrotllant-se en el camp de la Unió; el Palamós en alguns avanços a la porta contrària pert boniques ocasions per a marcar: unes vegades el porter figuerenc atura la pilota, altra el marc i altres la providència salva l'equip figuerenc. L'Unió en una arrencada entra el primer gol lo que fa creure que el Palamós serà derrotat. En Goday pocs moments després entra el gol de l'empat lo que animà bastant a tots els jugadors.

Acaba la primera part amb l'empat a un gol i comença la segona fent seguidament en Miró el segon pel Palamós.

El joc va augmentant en interès i més quan l'Unió entra el segon quedant empatats novament els equips.

Els delanteros del Palamós sembla es desanimen, treballant amb gran entusiasme els mitjos i defenses animant als delanteros i fent que En Gadea entrés el tercer pel Palamós. Desde aquest moment domina Palamós entrant en Castillo el quart i quint pel seu equip.

La sorollosa victoria obtinguda pel Palamós ha despertat gran entusiasme i optimisme. Nostres jugadors foren felicitats pel seu gran esforç que motivà guanyessin, per 5 gols a 2 dels contraris.

Faltava en l'equip del Palamós en Joan, substituint-lo en la porta en Ferrer, notantse-li falta d'entrenamen i coneixement de joc. El segon gol entrat pels figuerencs fou per culpa d'en Ferrer degut a la seva mala col·locació.

Fou molt felicitat en Timor pel seu arbitratje imparcial i justicier.

L'equip del Palamós estava compost: per En Ferrer, Humbert, Arlà, Martinench, Salvador, Franch, Castillo, Miró, Gadea, Goday, Valls.

Segons rumors, en vista de l'acccititut presa per un Club d'aquesta provincia, es diu que el Comité Provincial pendrà alguns acorts de molta trascendencia. Desitjem que aquest sàpiga fer-se valdre l'autoritat de que fou revestit al constituir-lo tots els Clubs de la Provincia.

Quadre del Campionat de la Província de Girona.

CLUBS	P. J.	PARTITS			GOALS		PUNTS
		G.	P.	E.	a-favor	en-contra	
Ateneu Deportiu	4	2	1	1	6	2	5.
» Palafrugellenc	5	2	2	0	2	3	4.
Palamós F. C.	4	2	2	0	9	9	4.
Unió Sportiva	5	2	2	1	6	9	5.

La protesta presentada per l'Ateneu Palafrugellenc contra l'Ateneu Deportiu per presentar un jugador no inscrit en les llistes, ha estat fallada pel Comitè Provincial en sentit favorable a l'Ateneu Palafrugellenc, passant per lo tant els 2 punts del Deportiu al Palafrugellenc.

Del quadre del Campionat són rebaixats els gols fets pel Deportiu contra el Palafrugellenc com aixís també els 2 punts; els punts són augmentats al Palafrugellenc, presentant així aquest quadre el verdader estat i puntació del Campionat en aquesta Província.

Falten jugar els partits Ateneu Palafrugellenc - Palamós F. C. i Ateneu Deportiu - Unió Sportiva corresponent a la segona volta. Acabats aquets partits se jugarà el Palamós - Ateneu Deportiu corresponent a la primera volta i que tingué de suspendre's pel mal temps.

JOSEP FRANCH

Moviment del port durant el mes de Gener de 1920

ENTRADES		TONELATGES	SORTIDES		TONELATGES
Vapors	1	280	Vapors	1	280
Barcos de vela	9	462	Barcos de vela	9	462

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Gener de 1920

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
95	6.674'85	41	5 821'90	6

Registre civil

Mes de Gener

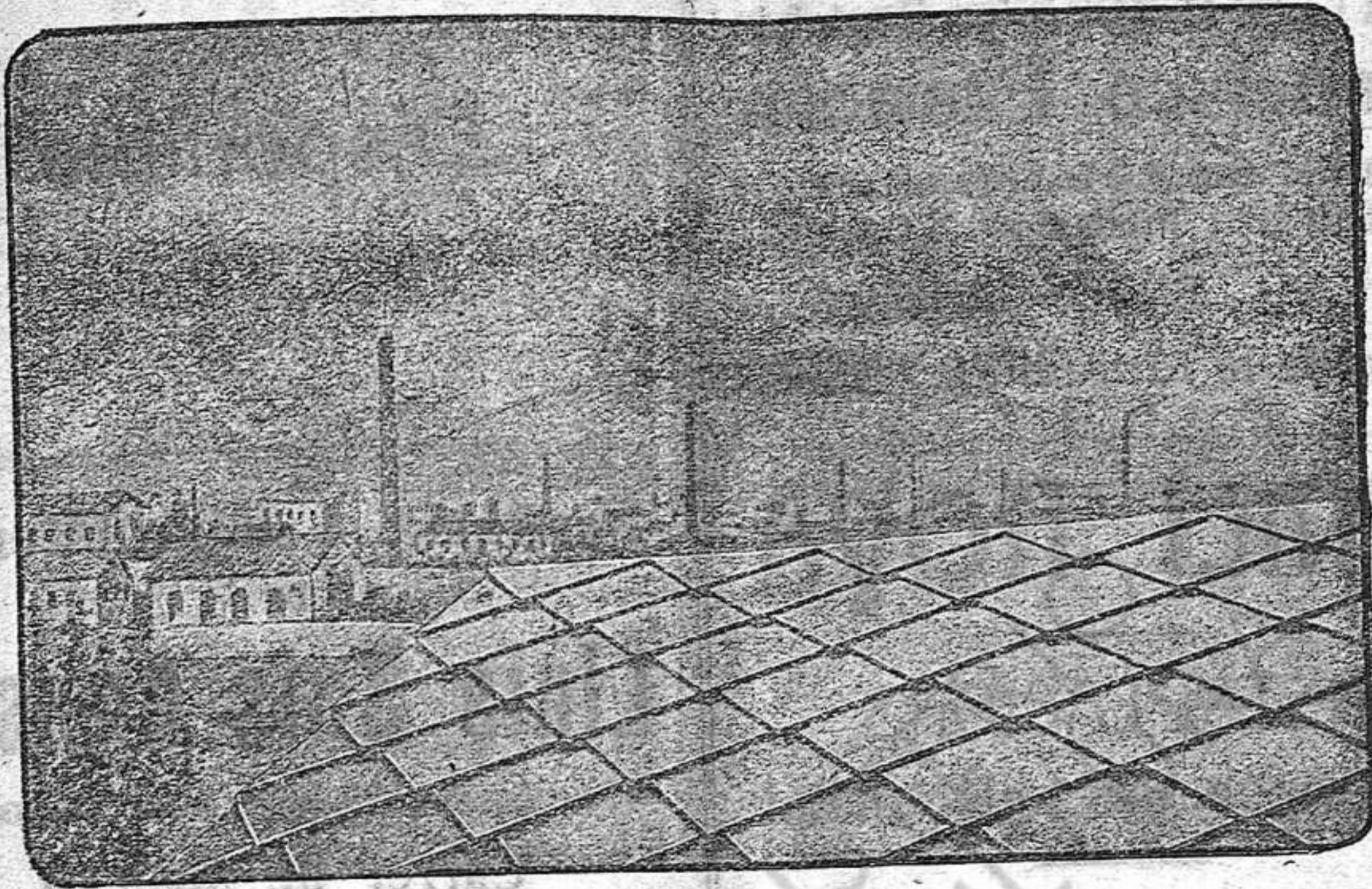
Naiements. — Salvador Riera i Marqués. — Pagés i Sanner. — Roca i Alabau. — Niell i Montaner. — Rosa Roger i Ramonet. — Vidal i Barò. — Maria Tsa. Sierra i Puigvert. — Rita Bahí i Prats. — Pastor i Vives. — Rosa Franch i Grau. — Maria i Rosa. — Moliner i Amir. — Bardera i Danès. — Victor Marqués i Carbò. — Maria Poch i Puig. — Total 15.

Defuncions. — Rafel Maruny i Roig. — Francisca Garrell i Cirès. — Manel Roger i Ribera. — Lluçia Ors i Esteve. — Maria de la Candelaria Bonet i Rius. — Jaume Arquès i Bou. — Santiago Darnè i Marsillach. — Maria Soler i Vázquez. — Eulogi Montoro i Soiente. — Maria Casadevall i jon. — Eduard Vidal i Puig. — Pilar Vidal i Puig. — Maria Bonet i Ponjuan. — Pere Corominas i Bordas. — Anton Botet i Pujades. — Ernest Sallès i Mayans. — Josep Casademont i Calzada. — Reparada Moret i Pi. — Francisco Blanco i Temprano. — Manel Cubò i Sánchez. — Josepa Casellas i Comas. — Sebastià Urrea i Vera. — Dolors Puig i Farrè. — Josep Oliu i Freixa. — Pere Romeu i Ruensa. — Marta Amir i Serra. — Total 26.

Casaments. — Lluís Roldós i Duixans amb Monserrat Palli i Pruneda. — Raimond Tauler i Negre amb Joaquima Serra i Sabat. — Lluís Sais i Agustí amb Marina Roget i Gispert. — Josep M.ª Per amb Trinitat Humbert i Clos. — Josep Reig i Rius amb Carme Buixeda i Bofill. — Benet Salomò i Niell amb Consol Garcia i Poch. — Total 6.

“ROCALLA,” Plaques de Ciment i amiant comprimit
per a tota classe de TEULATS

La coverta més econòmica

La coverta més sòlida i duradera

Model de coverta

DEMANAR PREUS
i DETALL, a

JOSEP ESTEVE, PORTA DEL ANGEL, 1 i 3, PRAL.- BAGEONA

DOMINGO BONNET

SANT FELIU DE GUIXOLS

Fabricant de les EXQUISIDES ESPECIALITATS MUNDALS

Gran licor ESTOMACAL BONET

Anís refinat EL TROMPO

IMPORTACIÓ I EXPORTACIÓ

Primera casa a Espanya d'articles per a l'industria suro-tapera.

Colonials, Drogues, Ferreteria, Papers pintats, Productes químics, Ultramarins. Vins i Licors, etc. etc.

Representant de Caixes i Bascules :

BAUCHE, de Reims.

PIBERNAT, de Barcelona

EXPORTACIÓ A TOTS ELS PAISOS

IMPORTANT

Despatx i Taller de Mecànica Dental de
Francisco Francés

Reconstrucció i reparació de Dentadures artificials.
Dentadures d'or : Treballs de pont : Corones d'or
PREUS MODICS.

Plaça de la Murada, 5. Palamós.

EMILI NOYA

INSTAL·LACIONS

per a aigua, gas i electricitat

: Reparacions de maquinaria :

Carrer de Mauri i Vilar, 3

Avellaners,

NEGRET I CAIXAL,

pels criaders de Romanyà de la Selva. — Per instruccions i planter dirigir-se a **Mossén Joan Rabasseda**, Rector de Romanyà de la Selva.

Magatzem de Maquinaria i articles per a les Arts del Llibre

CEFERI GORCHS I ESTEVE

Rambra de Catalunya, 91.

BARCELONA

Existència de Màquines d'impremta de la tan acreditada casa MARINONI = Màquines de cosir amb fil-ferro i corxets = Tipos comuns, Titolars i Vinyetes de la Fundició DEBERNY; especialitat en lletres angleses caligràfiques, litogràfiques i talla-dolça, de les quals n'hi ha sempre existència en magatzem = :: Teles per a Enquadernació :: = Filets de coure: gran assortit en magatzem dels més usuals en pólices de 1 - 2 i 3 kilos.

ROCALLA

Disponible

Fusteria i Ebanisteria

— DE —

Lluís Sais Agustí

Successor d'En Josep Marull Agustí

Carrer de Munt, 3

NOTA important: Aquesta casa se fa càrrec de tot el servei funerari.

Adroher Germans

Telefon, 212. Apartat, 18.

Telefon interurbà, 3.

— GIRONA —

Maquinaria elèctrica.
Material elèctric.

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

(BAILLY-BAILLIERE - RIERA)

80,000 DATOS

1,850 PÁGINAS

CONTIENE: Los nombres y domicilios de los comerciantes, industriales, profesionales y elemento oficial de la región catalana.

Reseñas geográfico-descriptivas, Índice Geográfico de Cataluña, Sección de Reclamo, etc., etc.

CUATRO PRECIOSOS MAPAS EN COLORES

Anuarios Bailly-Bailliere y Riera Reunidos, S. A.

Consejo de Ciento, núm. 240.—BARCELONA

Teléfono A. 3503.—Telegramas: ANUARIOS

Comprimido Huidobro

base de Kola, Coca, Estricnina, Fósforo.

Restablece el vigor de los que padecen de postración o de bilidad en cualquiera de sus formas.

Fortifica y vigoriza a aquellos cuya constitución se ha debilitado por el trabajo intelectual excesivo, las penas, los excesos y la vejez.

Ejerce acción directa sobre los centros nerviosos, comunica nueva vitalidad y restablece el vigor mental y físico.

Precio, 3'50 pesetas caja

De venta en la farmacia de PELAYO PAGÉS. — PALAMÓS

Representante para esta provincia: NARCISO PALAHI.-Forsa, 24.-GERONA

CASA FUNDADA EN 1852

Sastreria de Joan Prat

ESPECIALITAT EN UNIFORMES

Ronda de Sant Pere, 7, entressol

BARCELONA

Cuentas de ayer y de hoy

NOTA

Viaje	Ptas. 100
Baños	50
Hotel	400
Casino	50
Ruleta	1.000
Gastos menores.	500
	<hr/>
	2.100

Como recuerdo :
Fatiga
Tiempo perdido

Comparen

Los que no pueden ir a los balnearios, en los cuales tanto cuesta la estancia, deben practicar su cura diaria en casa, empleando para ello los

LITHINÉS

del

DOCTOR GUSTIN

que reemplazan las mejores aguas minerales en el tratamiento de todas las enfermedades de los riñones, hígado, vejiga, articulaciones, etc.

Depositarario único para España: DALMAU OLIVERES
14, Paseo de la Industria — BARCELONA

NOTA

Por 10 céntimos diarios

sin molestarse, la mejor agua mineral, muy eficaz y de fácil preparación con los *Lithinés* del Doctor GUSTIN, ya que con 12 paquetes se hacen 12 litros por 1.20 Pesetas.